

Sygn. akt *XVI GC 1460/14*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XVI Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Cezary Skwara

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Rozen

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2016 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa **K. R.**

przeciwko **Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) w W.**

o odszkodowanie

I. Powództwo oddala.

II. Kosztami postępowania w całości obciąża powoda K. R..

III. Zasądza od powoda K. R. na rzecz pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w W. kwotę 3634 zł (trzy tysiące sześćset trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

IV. Nakazuje pobrać od powoda K. R. na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 1440,53 zł (jeden tysiąc czterysta czterdzieści złotych i pięćdziesiąt trzy grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów postępowania.

SSO Cezary Skwara

Sygn. akt: XVI GC 1460/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 kwietnia 2016 r.

Pozwem z dnia 5 grudnia 2014 r. powód K. R. wystąpił przeciwko Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) w W. domagając się zasądzenia kwoty 89 566,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości sześciokrotności stawki minimalnej. Na kwotę dochodzoną pozwem składały się: kwota 67000 zł tytułem odszkodowania z tytułu ograniczenia sposobu korzystania i zmniejszenia wartości nieruchomości stanowiącej własność powoda oraz kwota 22566,95 zł stanowiąca równowartość nakładów, które należy ponieść, niezbędnych w celu zapewnienia odpowiedniego klimatu akustycznego w lokalu należącym do powoda.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż powód jest właścicielem lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w W. przy ul. (...) o powierzchni 104,3 m². Przedmiotowa nieruchomość położona jest w granicach obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W..

Powód wskazywał, iż w związku z objęciem jego nieruchomości obszarem ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., wprowadzonym Uchwałą nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r., po jego stronie powstała szkoda poniesiona w wyniku ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości. Szkoda ta obejmuje zarówno

zmniejszenie wartości nieruchomości jak również koszty rewitalizacji akustycznej budynku mieszkalnego. Powód wskazał, że na skutek położenia nieruchomości na obszarze OOU nastąpiło zmniejszenie wartości nieruchomości, ponadto ze względu na wprowadzone dla powyższego obszaru ograniczenia oraz emitowany hałas lotniczy, komfort życia znacznie się pogorszył. Pomimo wezwania do zapłaty strony nie doszły do porozumienia, pozwany odmówił również zawarcia z powodem ugody, w związku z czym powód skierował sprawę na drogę postępowania sądowego (pozew k. 2-84).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości jako bezpodstawnego, w szczególności z uwagi na brak czynnej legitymacji procesowej powoda oraz upływ terminu zawitego, w którym powód mógł wystąpić z roszczeniami których dochodzi pozwem.

Uzasadniając zarzut braku legitymacji powoda pozwany wskazał, iż powód w żaden sposób nie udowodnił, że lokal znajduje się w obszarze ograniczonego użytkowania utworzonego na mocy uchwały, gdyż lokal położony jest na dwóch działkach ewidencyjnych, które znajdują się w strefie OOU jedynie w części, a powód w żaden sposób nie udowodnił, aby lokal był zlokalizowany w tej części działki, która leży w OOU.

Z ostrożności procesowej pozwany podniósł, że powód nie wykazał poniesienia szkody pozostającej w związku z ograniczeniami wynikającymi z objęcia danej nieruchomości OOU oraz istnienia związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy szkodą a regulacjami prawnymi wprowadzonymi na podstawie uchwały tj. brak wykazania, że w lokalu klimat akustyczny był prawidłowy oraz brak wykazania, że wprowadzenie OOU spowodowało, że w lokalu występują przekroczenia dopuszczalnych norm hałasu co wymagałoby przeprowadzenia prac związanych z tzw. rewitalizacją akustyczną lokalu, brak spadku wartości lokalu, brak ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości. Wskazał także na bezzasadność żądania odsetek ustawowych od terminu wskazanego przez powoda (odpowiedź na pozew k. 106-148).

Strony pozostały przy swoich stanowiskach do zakończenia procesu (pismo powoda k. 154-166, 182-189, pismo pozwanego k. 168-177).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. R. jest właścicielem lokalu położonego w W. w dzielnicy U. przy ul. (...) lokal (...) na terenie działki ewidencyjnej nr (...) z obrębem 1-11-13, o powierzchni 104,30 m², dla którego Sąd Rejonowy dla Warszawy M. XII Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę nr (...). Lokal mieszkalny nr (...) przy ul. (...) w W. usytuowany jest w budynku wielorodzinnym na VI piętrze w północnej części zachodniego skrzydła budynku (**okoliczność bezsporna a nadto dowód: odpis z księgi wieczystej k. 37 – 55, plan rozmieszczenia lokali w budynku k. 160-162, opinia biegłego sądowego k. 198**).

Działka ewidencyjna nr (...) z obrębem 1-11-13 znajduje się częściowo w obszarze ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. Lokal mieszkalny nr (...) usytuowany w budynku mieszkalnym przy ul. (...) w W. znajduje się w części budynku usytuowanej poza obszarem ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. wynikającym z uchwały Sejmiku Województwa (...) nr 76/11 z dnia 20 czerwca 2011 r. Lokal ten znajduje się w odległości 19 m od linii wyznaczającej granice obszaru ograniczonego użytkowania (**dowód: opinia biegłego sądowego k. 198-199, wyjaśnienia biegłego sądowego k. 227,230, uzupełniająca opinia biegłego sądowego k. 242, załącznik do uzupełniającej opinii k. 243, załącznik nr 6 do uchwały z dnia 20 czerwca 2011 r. k. 19**).

Pismem z dnia 31 lipca 2013 r. K. R. wezwał Państwowe Przedsiębiorstwo (...) w W. do zapłaty kwoty w wysokości 125 000 zł tytułem poniesionej szkody w związku z utworzeniem OOU, na którą składają się koszty zapewnienia właściwego klimatu akustycznego, utrata wartości nieruchomości oraz immisje skutkujące ograniczeniem wykonywania prawa własności i zakłócaniem klimatu akustycznego. Powyższe pismo wpłynęło do pozwanego w dniu 2 sierpnia 2013 r. (**dowód: wezwanie do zapłaty k. 65-67**).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów złożonych do akt sprawy oraz twierdzeń stron co do okoliczności niespornych. Wiarygodność przedłożonych w toku postępowania dokumentów nie była kwestionowana przez strony, Sąd zaś nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Ustaień faktycznych w sprawie Sąd dokonał również w oparciu o pisemną oraz pisemną uzupełniającą opinię biegłego sądowego z zakresu geodezji sporządzone w niniejszym postępowaniu oraz wyjaśnienia biegłego złożone na rozprawie w dniu 11 lutego 2016 r., albowiem okoliczności, na które dowód z opinii biegłego został dopuszczony były sporne, a ich ustalenie wymagało wiedzy specjalistycznej, której Sąd nie posiadał. Opinie biegłego oraz jego zeznania Sąd uznał za spójne i jasne, a co za tym idzie rzetelne. W związku z zastrzeżeniami strony powodowej do opinii pisemnej biegły sporządził pisemną opinię uzupełniającą, jednocześnie wyjaśniając kwestie wątpliwe dla pozwanego i Sądu także na rozprawie w dniu 11 lutego 2016 r. Biegły podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w opinii pisemnej.

Ostatecznie opinie biegłego należało uznać za precyzyjne i wyczerpujące oraz w sposób logiczny uzasadnione, pozwalające zatem na ustalenie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Opinia biegłego w sposób jednoznaczny wskazuje miejsce położenia nieruchomości powoda, zaś zarzuty zgłoszone do opinii przez stronę powodową sprowadzają się w istocie do polemiki z rzetelną i spójną opinią biegłego.

W kontekście powyższego wniosek dowodowy powoda o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego (k. 216) podlegał oddaleniu. Zdaniem Sądu w/w wnioskowany przez stronę środek dowodowy, na okoliczności badane już przez dopuszczonego w sprawie biegłego, nie byłby w istocie przydatny dla rozstrzygnięcia sprawy. Mając na względzie przepis art. 233 § 1 k.p.c., brak było podstaw by przyjąć, że wnioski przedstawione przez biegłego w opinii obarczone były błędami lub nieścisłościami niepozwalającymi na oparcie się o tą opinię dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd kierując się poziomem wiedzy biegłego, podstawami teoretycznymi opinii, sposobem motywowania i stopniem stanowczości wyrażonych w niej wniosków, doszedł do przekonania o konieczności uznania ją za wiarygodny dowód w sprawie, przesądzający o ustaleniu okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia (tak m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7.11.2000 r. w sprawie I CKN 1170/98, publ. OSNC z 2001 r., z. 4, poz. 64). Wskazać należy również, że gdyby na terenie nieruchomości powoda były przekroczenia poziomów hałasu, to nieruchomość powoda byłaby objęta obszarem ograniczonego użytkowania. W ocenie Sądu zatem wniosek ten zmierzałby jedynie do bezpodstawnego przedłużenia postępowania. Sąd nie musi natomiast przeprowadzić dowodu zgłoszonego przez stronę, jeżeli uzna, że okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione (art. 217 § 2 k.p.c., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02 lipca 2009 r., I UK 37/09). Sąd uznał wnioski płynące z pisemnej opinii biegłego za wystarczające do rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd oddalił również pozostałe wnioski dowodowe, w szczególności wnioski powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego akustyka a także z zakresu wyceny nieruchomości, dowodu z przesłuchania stron, albowiem materiał dowodowy jest wystarczający do wydania rozstrzygnięcia w sprawie. W szczególności przeprowadzenie zawioskowanych dowodów byłoby niecelowe z uwagi na znajdowanie się lokalu powoda poza strefą OOU.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się na wskazanym powyżej materiale dowodowym, zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów. Zebrany materiał dowodowy jest spójny i w sposób logiczny pozwolił Sądowi na dokonanie ustaleń faktycznych.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako bezzasadne nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód dochodził zasądzenia od pozwanego kwoty 89 566,95 zł wraz z odsetkami ustawowymi tytułem odszkodowania w związku z obniżeniem wartości nieruchomości oraz z koniecznością dostosowania nieruchomości do klimatu akustycznego zgodnego z wymogami uchwały Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. nr 76/11. W sprawie bezsporna była okoliczność przysługującego powodowi tytułu prawnego do nieruchomości. Osią sporu natomiast okazała się kwestia, czy przedmiotowa nieruchomość znajduje się na obszarze ograniczonego użytkowania ustalonego dla (...) im. (...) w W..

Zgodnie z art. 129 ust. 2 i 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska, w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę, która obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości. Z roszczeniem, o którym mowa wyżej, można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Zgodnie zaś z art. 135 ust. 1 powyższej ustawy, jeżeli z przeglądu ekologicznego albo z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wymaganej przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, albo z analizy porealizacyjnej wynika, że mimo zastosowania dostępnych rozwiązań technicznych, technologicznych i organizacyjnych nie mogą być dotrzymane standardy jakości środowiska poza terenem zakładu lub innego obiektu, to dla oczyszczalni ścieków, składowiska odpadów komunalnych, kompostowni, trasy komunikacyjnej, lotniska, linii i stacji elektroenergetycznej oraz instalacji radiokomunikacyjnej, radionawigacyjnej i radiolokacyjnej tworzy się obszar ograniczonego użytkowania. Ustęp 2 tego artykułu stanowi, iż obszar ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, lub dla zakładów, lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana jako takie przedsięwzięcie, tworzy sejmik województwa, w drodze uchwały. Organy, o których mowa w ust. 2 i 3, tworząc obszar ograniczonego użytkowania, określają granice obszaru, ograniczenia w zakresie przeznaczenia terenu, wymagania techniczne dotyczące budynków oraz sposób korzystania z terenów wynikające z postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko lub analizy porealizacyjnej albo przeglądu ekologicznego. Obszar ograniczonego użytkowania tworzy się na podstawie poświadczonej przez właściwy organ kopii mapy ewidencyjnej z zaznaczonym przebiegiem granic obszaru, na którym konieczne jest utworzenie tego obszaru; nie dotyczy to przedsięwzięć polegających na budowie drogi krajowej.

(...) ograniczonego (...) w W. obowiązuje na mocy uchwałą nr 76/11 z dnia 20 czerwca 2011 r. Na obszarze OOU wyróżniono dwie strefy – Z1 i Z2, w których obowiązują ograniczenia m.in. w zakresie przeznaczania nowych terenów pod inwestycje, a także wymagania techniczne dotyczące budynków. Wykaz działek, które w całości lub w części znajdują się na terenie obszaru ograniczonego użytkowania określa załącznik nr 6 do uchwały.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż powód nie wykazał przysługującej mu legitymacji czynnej do wystąpienia z powyższym roszczeniem. Z przedłożonego do akt sprawy wydruku księgi wieczystej nr (...) wynika, że powód jest właścicielem lokalu mieszkalnego w budynku wielorodzinnym przy ul. (...) lokal (...) na terenie działki ewidencyjnej nr (...) z obręb 1-11-13 (k. 37-55).

Działki na których posadowiony jest cały budynek (nr (...)) zostały ujęte w załączniku nr 6 do Uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. z adnotacją, że znajdują się one w strefie OOU jedynie częściowo. Jednocześnie z załącznika nr 6 nie wynika, które części działki znajdują się w strefie OOU (załącznik nr 6 do uchwały k.19).

Zauważyć ponadto trzeba, że roszczenie sformułowane na podstawie art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska podlega poważnym ograniczeniom. Rozważenia zatem wymaga, czy zaistniały wszystkie przesłanki roszczenia odszkodowawczego określonego w art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska w związku z wejściem w życie uchwały nr 76/11. Przesłankami tej odpowiedzialności są: wejście w życie aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, szkoda poniesiona przez właściciela nieruchomości, i związek przyczynowy między wprowadzonym ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości a szkodą.

Naprawieniu na podstawie art. 129 ust. 2 prawa ochrony środowiska podlega szkoda wynikła z obniżenia wartości nieruchomości, będącego następstwem ograniczeń ustanowionych wprost w uchwale nr 76/11 oraz zmniejszenie jej wartości spowodowane koniecznością znoszenia dopuszczalnych na obszarze ograniczonego użytkowania emisji przekraczających standardy jakości środowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2013 r., II CSK 578/12, LEX nr 1389001). Nadto w myśl art. 136 ust. 3 powołanej ustawy, w razie określenia na obszarze ograniczonego użytkowania wymagań technicznych dotyczących budynków szkodą, o której mowa w art. 129 ust. 2, są także koszty

poniesione w celu wypełnienia tych wymagań przez istniejące budynki, nawet w przypadku braku obowiązku podjęcia działań w tym zakresie.

Odpowiedzialność odszkodowawczą, o której mowa w art. 129 ustawy Prawo ochrony środowiska, przewidziano nie za samo ograniczenie i nie za każde ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Odszkodowanie służy bowiem za konkretną szkodę, która powstała w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, a nie za samo ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Konieczną przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej jest więc szkoda, której źródłem jest rozporządzenie lub akt prawa miejscowego powodujący ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Szkoda ma być normalnym następstwem wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego wprowadzającego ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości. Szkoda taka może powstać, gdy akt prawa miejscowego wprowadza nowe lub zwiększa dotychczasowe ograniczenia co do sposobu korzystania z nieruchomości lub też przedłuża na kolejny okres ograniczenia, które zostały wprowadzone na określony czas. Szkoda nie powstaje, gdy kolejny akt prawny utrzymuje zakres ograniczeń na dotychczasowym poziomie (Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 czerwca 2012 r., IV CSK 28/12, LEX nr 1228596).

Z powyższego wynika zatem ścisły związek roszczeń odszkodowawczych z tytułu obniżenia wartości nieruchomości oraz kosztów rewitalizacji akustycznej z wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania. Warunkiem dochodzenia roszczeń jest położenie nieruchomości w tym obszarze. Ustawa prawo ochrony środowiska zakłada bowiem, iż na tym właśnie obszarze nie ma zachowanych standardów jakości środowiska i dlatego tworzy się strefę ograniczonego użytkowania. Granica strefy ograniczonego użytkowania wynika, jak wyżej zaznaczono z mapy ewidencyjnej z zaznaczonym przebiegiem granic obszaru, na którym konieczne jest jego utworzenie. Uchwała, w której granice te są zaznaczone, a które wynikają z przeglądu ekologicznego oraz map akustycznych, jest aktem prawa miejscowego – wydanym na podstawie przepisów ustawy – Prawo ochrony środowiska i jako taka jest wiążąca dla Sądu powszechnego. Sąd nie ma wpływu na to jakie granice obszaru ograniczonego użytkowania zostały wyznaczone na mapach i jakie nieruchomości zostały nimi objęte. W niniejszej sprawie mając na uwadze rozbieżności stanowisk stron co do kwestii położenia lokalu powoda względem OOU Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu geodezji celem ustalenia czy przedmiotowy lokal znajduje się w strefie ograniczonego użytkowania.

Z pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu geodezji mgr inż. A. M. wynika, że lokal mieszkalny należący do powoda usytuowany jest w budynku wielorodzinnym na VI piętrze w północnej części zachodniego skrzydła budynku na terenie działki ewidencyjnej nr (...) z obrębem 1-11-13. Biegły zaznaczył, co wynika również z załącznika nr 6 do Uchwały z dnia 20 czerwca 2011 r., że działka ewidencyjna nr (...) z obrębem 1-11-13 znajduje się w obszarze OOU jedynie częściowo. Na podstawie analizy materiałów znajdujących się w aktach sprawy a także odbitki z zasadniczej mapy miasta biegły ustalił, że przedmiotowy lokal znajduje się w części budynku usytuowanej poza obszarem ograniczonego użytkowania. Lokal znajduje się w odległości 19 m. od linii wyznaczającej granice obszaru ograniczonego użytkowania. Zastrzeżenia do opinii wniósł powód wskazując, że nie kwestionuje, że działka ewidencyjna nr (...) znajduje się na terenie OOU w części a nie w całości. Wskazał jednak, że lokal mieszkalny należący do powoda znajduje się właśnie w tej części działki, która położona jest na obszarze OOU. Biegły doprecyzował swoje ustalenia zawarte w opinii pisemnej na rozprawie w dniu 11 lutego 2016 r. Wskazać należy, że biegły w całości podtrzymał swoją opinię pisemną w sprawie. W szczególności wyjaśnił, że jego zdaniem rozbieżności wynikają z faktu, iż na karcie na której znajdują się wyrisy rzutów pięter błędnie odrębnie została oznaczona ulica (...) (k. 160-162). Opis ten sugeruje, że mieszkanie znajduje się w prawym górnym narożniku budynku co powodowałoby, że lokal znajduje się w strefie OOU. W rzeczywistości jednak lokal znajduje się w lewym narożniku budynku, ta część natomiast nie leży już w strefie OOU. Biegły wskazał, że ustalenia te poczynił również w trakcie oględzin budynku (k. 227). Ponadto biegły sądowy złożył pisemną opinię uzupełniającą w której podtrzymał swoje stanowisko przedstawione w sprawie. Do opinii uzupełniającej biegły załączył mapę miasta, z której wynika, że lokal powoda znajduje się poza strefą OOU (k. 242).

Sąd uznał zatem, że wskazane przez biegłego w opinii ustalenia co do położenia lokalu powoda względem przebiegu granicy obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. są miarodajne. Zdaniem Sądu, sporządzona

w sprawie opinia jest w pełni rzetelna, fachowa i obiektywna. Biegły oparł się na przedstawionym mu materiale dowodowym, a dokonane przez niego ustalenia zostały w całości uzasadnione i precyzyjnie omówione.

Sąd nie miał w związku z powyższym żadnych wątpliwości, iż nieruchomości powoda jest położona poza obszarem OOU, a zatem roszczenia z tytułu obniżenia wartości nieruchomości oraz kosztów rewitalizacji akustycznej, w związku z wejściem w życie Uchwały Sejmiku Województwa (...), na tej podstawie nie mogą być dochodzone. Brak bowiem związku przyczynowego pomiędzy wejściem w życie Uchwały – ustanawiającej obszar organicznego użytkowania, a szkodą powstałą z tego tytułu. Zarzut dotyczący braku legitymacji czynnej powodów – z uwagi na brak umiejscowienia nieruchomości w obszarze organicznego użytkowania, w związku z wejściem w życie Uchwały oraz związku przyczynowego, o którym mowa wyżej, okazał się zatem zasadny. Powód swoje roszczenie wywodził głównie na tej podstawie. W związku z powyższym nie zasługują one na uwzględnienie.

W związku z położeniem przedmiotowej nieruchomości powoda poza obszarem ograniczonego użytkowania a tym samym brakiem legitymacji czynnej powoda skutkujących oddaleniem powództwa w całości badanie pozostałych okoliczności sprawy było zbędne.

Marginalnie jednak zaznaczyć należy, że roszczenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie także w świetle art. 435 k.c. w zw. z art. 322 prawa ochrony środowiska.

Zgodnie z art. 435 k.c. prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Należy podzielić stanowisko Sądu Apelacyjnego w Warszawie zawarte w wyroku z dnia 30 listopada 2010 r., w sprawie VI Aca 1156/10, zgodnie z którym prowadzenie legalnej działalności portu lotniczego nie stanowi deliktu cywilnego, mimo że hipotetycznie oddziałuje negatywnie na położone w pobliżu nieruchomości, ze względu na hałas. Nie można przy tym negować, że położone w sąsiedztwie lotnisk nieruchomości mogą powodować obniżenie wartości nieruchomości w stosunku do stanu, jaki by ją kształtował, gdyby sąsiedztwo takie nie istniało, ale można również zakładać, że położenie nieruchomości w pobliżu portu lotniczego powoduje, że nieruchomość staje się atrakcyjna, zależy to przecież od przeznaczenia danej nieruchomości. Obniżenie potencjalnej wartości nieruchomości, nie mieści się w granicach szkody, ani jako rzeczywista strata, ani jako utracona korzyść. Tak, więc na zasadach ogólnych odpowiedzialności odszkodowawczej nie jest możliwe dochodzenie z tego tytułu roszczeń, wobec przedsiębiorstwa prowadzącego lotnisko ani na zasadzie winy - art. 415 k.c., ani ryzyka - art. 435 § 1 k.c. Port lotniczy nie może być uznany za zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody, nawet, jeżeli poszczególne elementy organizacji takiego przedsiębiorstwa korzystają z sił przyrody. Do odpowiedzialności prowadzącego takie przedsiębiorstwo lub zakład nie ma zastosowania art. 435 k.c. Dopiero w sytuacji, gdy działalność prowadzącego port lotniczy wykraczałaby poza granice legalności, a nadto byłaby zawiniona - szkody z tego tytułu wynikłe, mieszczące się w zakresie strat rzeczywistych lub utraconych korzyści, mogłyby stanowić przesłanki dochodzenia roszczeń odszkodowawczych na podstawie art. 435 k.c. Także Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 24 lutego 2010 r. w sprawie III CZP 128/09 stwierdził, że w art. 129 - 136 p.o.ś. ustawodawca uregulował samodzielne podstawy odpowiedzialności odszkodowawczej związanej z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości oraz z utworzeniem obszaru ograniczonego użytkowania, opierając się na założeniu, że ryzyko szkód związanych z działalnością uciążliwą dla otoczenia powinien ponosić podmiot, który tę działalność podejmuje dla własnej korzyści (cuius damnum eius periculum). Przesłankami tej odpowiedzialności są: wejście w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, szkoda poniesiona przez właściciela nieruchomości, jej użytkownika wieczystego lub osobę, której przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości, i związek przyczynowy między wprowadzonym ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości a szkodą. Powyższych przesłanek jednak powód nie wykazał.

W orzecznictwie podnosi się, że przepisy art. 435 k.c. w związku z art. 322 prawa ochrony środowiska oraz art. 129 prawa ochrony środowiska przewidują rozłączne reżimy odpowiedzialności. Za taką interpretacją przemawia dążenie do kompleksowego uregulowania skutków ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania w zakresie szkody polegającej na obniżeniu wartości nieruchomości. Rozszczępienie tych skutków na szkody wynikające z ograniczeń przewidzianych wprost w rozporządzeniu lub uchwale o ustanowieniu obszaru ograniczonego użytkowania oraz szkody wynikające w emisji hałasu byłoby zresztą sztuczne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2010 r., III CZP 17/10, LEX nr 584036). Tym samym w ocenie Sądu art. 435 k.c. nie znajduje zastosowania w zakresie, w jakim odpowiedzialność odszkodowawcza została uregulowana w art. 129 prawa ochrony środowiska.

Mając powyższe na względzie bazując na wnioskach zawartych w opinii biegłego, powództwo należało w całości oddalić w całości z uwagi na brak legitymacji czynnej powoda, o czym Sąd orzekł w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach Sąd orzekł w pkt II i III sentencji wyroku, na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z odpowiedzialnością za wynik procesu. Powód przegrał sprawę w całości. Na koszty procesu poniesione przez pozwanego złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym w kwocie 3 600 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 poz. 490 j.t.) wraz z kwotą 34 zł kosztów opłaty skarbowej od dwóch pełnomocnictw udzielonych przez stronę pozwaną.

Rozstrzygnięcie w punkt IV wyroku wynikało natomiast z treści art. 83 ust. 2 w związku z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2014 poz. 1025 j.t.) i w związku z ich treścią należało pobrać od powoda – jako przegrywającego proces w całości – wyłożone tymczasowo przez Skarb Państwa wydatki związane z wynagrodzeniem biegłego. Pełne wynagrodzenie biegłego sądowego wyniosło 1440,53 zł.

SSO Cezary Skwara